

Písně: 637, 636, 623.

1. čtení: Mk 6, 30-44**3. čtení (poslání): Ř 10, 8b-11****2. čtení (základ kázání): Mt 4, 1-4**

Tehdy byl Ježíš Duchem vyveden na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. Postil se čtyřicet dní a nocí, až nakonec vyhladověl. Tu přistoupil pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať z těchto kamenů jsou chleby.“ On však odpověděl: „Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.“

Dnešní neděle je první postní a s postem přímo souvisí také přečtený text. Vypráví o prvním ze tří pokušení na poušti, jimiž ďábel, zvaný přiléhavě pokušitel, se snažil odvést Ježíše z jeho cesty. Při tomto pokušení bylo cílem, aby Ježíš selhal tím, že by si mocí Božího Syna udělal chléb z kamení. Tedy zázračně. Aby bylo vidět, že to dokáže a že na to má právo. Jenže to Ježíš zcela odmítl. Pro život člověka je, jak řekl, důležité Boží slovo. Ne jenom chléb a už vůbec ne chléb vyrobený podle ďáblovy rady.

Ale později, když kázal zástupům a učil je na jiném pustém místě, tak se o chléb staral a z pěti chlebů a dvou ryb nasýtil pět tisíc mužů. Ještě pak mnoho zbylo. Na první pohled by se mohlo zdát, že změnil názor a slevil z původního náročného požadavku. To ale jistě ne, vždyť jeho cesta vedla na smrt ukřižováním. To bylo ještě mnohem tvrdší než náročný půst. Ale v obou případech jsou podstatné rozdíly.

Když Ježíš vyhladověl na poušti, byl tam veden Duchem svatým, aby se připravil na svou těžkou cestu. Pokušitel chtěl, aby selhal tím, že udělá nevidaný zázrak – proměnu kamení v chleba, a to jen pro sebe. Potom na pustém místě se Ježíš staral o jiné lidi a žádný velkolepý, oslnivý zázrak přitom nekonal. Smyslem toho Ježíšova mocného činu nebylo ukázat, co dovede, ale nasýtit své posluchače.

O tom jak se to stalo tam není psáno nic jiného, než že Ježíš vzhlédl k nebi, dobrořečil, lámal a dával. Žádné čarování s kameny, ale důvěra v Hospodina. Nic zázračného a mimořádného. Tak se ve zbožných rodinách společné jídlo zahajovalo a podobným způsobem se to dělá i dnes.

Jiné je to v tom, že na pět tisíc lidí měli pět chlebů a dvě ryby. Přesto měli všichni dostatek. To je zázrak, o němž vlastně nic nevíme (přes různé možnosti výkladu) a vědět to ani nepotřebujeme. V evangeliích o tom nic není, zato se tam dočteme, proč všichni ti lidé přišli. Aby slyšeli Slovo. Toužili po Ježíšovu učení a toho se jim i dostalo. Ježíš je učil mnohým věcem, jak tam čteme, a to proto, že mu jich bylo líto. Byli jako ovce bez pastýře. Přišli naslouchat a nevzali si ani dostatečné zásoby potravy. Však se také nepřišli najíst.

To hlavní bylo Boží slovo. Z něj chtěli být živi. Potřeba nasycení těla přišla potom a Pán Ježíš ji vzal vážně. Však na poušti neřekl, že člověk není *vůbec* živ chlebem, ale že není živ *jenom* chlebem. Tělem a jeho potřebou nepohrdal, ale Boží slovo je na prvním místě.

Když čas pokročil, učedníci poznali, že se blíží problém se zásobováním potravou. Navrhli rozumné řešení – když se zástup rozejde do okolí, mohou si všichni koupit něco k jídlu. Jenže to by se museli rozejít. Oni se ale k Ježíšovi *seběhli* z okolních měst. Teď aby zase odešli a rozešli se. Proto Ježíš přikázal, aby si sedli. Aby zůstali ve společenství s ním a spolu navzájem. Ve společenství kolem jeho Slova, protože proto přece přišli.

Pak mluví učedníci o tom, kolik peněz by bylo třeba k nákupu takového množství jídla. Zase uvažují prakticky a po lidsku správně. Jinak to ani neumíme, za všechno se přeci platí. Mluví o nákupu, ale Ježíš bere to, co mají, to maličko a z toho láme a dává, aby i oni dávali. Nerozhlíží se hned po obchodě, ale vzhlédne k nebi. Potom a tím způsobem se nasýtí všichni, i ti, kdo nic nemají.

To bylo možná poslední slovo Ježíšova učení ten den. Jsou nasyceni i když nic nemají a vlastně to vypadá, že vůbec nikdo tam skoro nic nemá. Jen těch pár chlebů a ryb. A přece nakonec měli mnohem víc, než na začátku. Dvanáct košů a všichni najedení. Co znamená tohle slovo?

Tak s námi jedná Pán Bůh. Dává z milosti, protože svými skutky si nekoupíme nic. Dává, protože nás miluje a chce, abychom mohli přijímat zadarmo. Ale ti, kdo byli blíž asi podávali těm, kdo byli dál. Jak jinak by se nasýtilo tolik lidí najednou? Pán dával všem, učedníci roznášeli a pak bylo na těch lidech, aby si navzájem přáli a podávali. A tak to máme dělat také – se Slovem Páně a se vším dobrým a potřebným

Pán Ježíš tehdy na břehu jezera nasýtil zástup svým slovem a pak také několika chleby a rybkami tak, aby nikomu nic nechybělo. Ve skutečnosti dává mnohem víc. Kdykoli se dělíme o chléb a víno u jeho stolu, anebo o cokoli co potřebujeme, pamatujme s vděčností na to, že on pro nás vydal i sám sebe. Z jeho lásky žijeme, z jeho lásky se dělíme. Dáváme a přijímáme.

Tím se může inspirovat postní období. Nejde tolik o to, co sami jíme a pijeme, co získáváme a máme, ale o to, čím podělíme druhé, když potřebují. A především o Boží slovo, tomu je třeba naslouchat a hledat v Písmu. A spolu se dělit o to Slovo a o všední chléb.

Pane, obdaruj nás svým Slovem a dej z něho v důvěře žít a dělit se o ně s druhými. A také o jiné potřebné věci.

Amen